

kapitola první

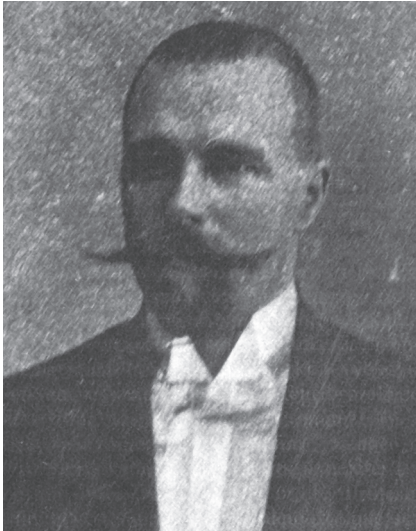
My heart belongs to daddy.
(Cole Porter)

Pustoralek je osamělé bílé stavení na konci vesnice, kde když sekera vzduchem zasviští, nízkého stropu mozek docákne. Nevím, kde jsem to četla anebo slyšela, ale určitě se pamatuju, že jsem si vždycky přála, abych se byla v něčem podobném narodila; abych, když jsem se konečně proslavila, mohla s pýchou prohlásit, že jsem nízkého původu a podívejte se, kam jsem to dotáhla! Anebo potom pravý opak: bezmezně bohatství, stříbrné lžičky a hodinky s vodotryskem, jenom propánaboha ne ten střední stav – buďto Ritz, anebo nic! Bohužel můj tatínek byl inspektor c. k. státních drah a přednosta provozu v Mladé Boleslavi a vlastnil velký barák se zahradou, takže jsem se narodila do *petite bourgeoisie*, kterou jsem odjakživa upřímně nenáviděla. Na otcovu omluvu musím podotknout, že on sám původně neměl v úmyslu stát se buržoustem. Byl velice nadaný pianista a chtěl studovat hudbu na konzervatoři ve Vídni, odkud jeho rodina původně pocházela. Když ale dědeček umřel, nebyly peníze na tak nákladná studia, a tak šel ke dráze. Udělal docela slušnou kariéru, oženil se a měl dvě děti. Když umřela jeho první žena, která byla velmi hezká, inteligentní a vzdělaná, ale bohužel tuberkulózní, Jenda a Karlík potřebovali novou maminku. A jak tak jednou jako vdovec sedí v hospodě U Anglické královny, přinese mu pivo hezká dcera pana hospodského. Slovo dalo slovo a za šest neděl se vzali. Pro ni to byl ohromný skok do „vyšších kruhů“, a když jeli z kostela v najatém kočáře, vyjádřila svou vděčnost slovy: „Děkuji vám, pane komisaři, že jste mě vysvobodil.“ To mám z jejího deníku, který jsem našla v prádelníku a tajně přečetla. Taky z jejího deníku další poznámka: „Jak těžko je býti matkou nevlastním dětem.“ Tenkrát jsem nemohla pochopit, co proti nim má, protože s nimi byla celkem legrace, ale dneska je mi to jasné, protože jsem jeden čas byla velmi neúspěšnou nevlastní matkou.

Jenda, Karel, Jirka a já na matčině klíně

Nevím proč, ale měla jsem vždycky dojem, že to manželství nebylo zrovna ideální. Tatínek, který měl výtečnou výchovu a uměl několik řečí, se zpočátku snažil pozdvihnout svou Popelku na úroveň své dřívější ženy, ale neuspěl. Maminka byla hodná manželka, dobrá kuchařka a hospodyně, ale úplný antitalent na řeči, klasická hudba, kterou on zbožňoval a hrál, ji nudila a knihám, které jí dával číst, nerozuměla. Jejich první dítě byl zase kluk. Otec chtěl mít dceru a od první chví-

Tatínek

Královna lesních žinek

le pojal vůči Jirkovi zřejmou nechuť. To ovšem jenom zvýšilo matčinu bezmeznou lásku pro jejího prvorozeného, která se během let vyvinula v lásku opičí.

Tatínek chodil jednou týdně do kostela; jako přednosta úřadu jednak musel, a uniforma s fedrpušem mu ohromně slušela, a jednak po kostele hrával s panem děkanem mariáš. Pan děkan byl jeho velký přítel a slíbil mu, že se bude modlit, aby příští dítě byla holka. A tak jsem se narodila. Jarmila, Anna, Františka – ale to nestačilo, muselo se pro mě najít nějaké speciální jméno, a našlo se: Adina. Neexistovalo nikde jinde než v opeře *Elixír lásky*.

Lidově se říká, že vymodlené děti jsou obyčejně hrozní neřádi, protože je to proti Bohu a přírodě, snažit se zkřížit jejich zámysly. Mám-li soudit podle sebe, něco na tom je. Jako malá holka jsem byla nesnesitelná, protože mě tatínek rozmazloval. Hned jak jsem se narodila, začal pro mě dělat plány do budoucnosti. Musím studovat hudbu a vzdělání dokončit ve švýcarském penzionátě. Protože jsem byla něco extra, tak mi tatínek vykal a kluci mi museli vykat taky. Já jim ovšem tykala. Stačilo mi ukázat na jednoho z nich, když jsem brečela – což bylo často – a hned dostali vejprask. Protože jsem často mívala noční můry a i ve dne jsem se

bála, dokonce i na záchod, musel jeden z bratrů vždycky stát hlídku přede dveřmi, aby se Adinka vyčůrala anebo vykakala bez bázně a strachu.

Tatínkovo piáno bylo v pracovně, kde všechen nábytek byl černý a kam bez dovolení nikdo nesměl vstoupit, jenom ovšem já. Myslím, že jsem tam proseděla půlku svého dětství a naslouchala klasické hudbě, kterou mě tatínek naučil milovat. Když mi byly čtyři roky, začal mi dávat hodiny na piáno. Byla jsem po něm hudebně nadaná a hlavně ctižádostivá a už jako dítě jsem se ráda producovala, a tak při týdenních hudebních večírcích, kdy hrával kvartety s přáteli, měl se čím chlubit. Maminka z toho byla ovšem úplně vyřazena, její činnost se omezovala jenom na podávání kávy, chlebičků a likérů, ze kterých jsem si vždycky tajně usrkla. Jednou, když mě přistihla při dopíjení po hostech, udělala velkou scénu, ale otec ji odbyl, aby si hleděla výchovy svého „připínáka“, jak říkal Jirkovi, o výchovu své princezny se postará on sám. A tak jsme se během času stali opravdovými spojenci a často kuli plány proti všem. Když byl otec v kanceláři, kterou přeložil do přízemí našeho domu, aby mi byl nablízku, směla jsem trávit čas ve školce naproti, ale hned jak úřad skončil, věnoval všechen svůj volný čas mně. Tím jsem se ovšem matce odcizovala, a čím jsem byla starší, tím víc jsem ji považovala za něco „pod naši úroveň“.

Protože mi od narození vtloukali do hlavy, že jsem něco zvláštního, snažila jsem se lišit od ostatních dětí a dívala jsem se na ně s opovržením. Když jsem začala chodit do obecné školy, neměla jsem jedinou kamarádku, s níž bych si mohla hrát, ostatní spolužačky se mě stranily, protože jsem halt byla jiná. Nedávno jsem našla fotografii celé třídy. Všecky holky čumí přímo do kamery, jenom já mám hlavu napůl v profilu, abych zdůraznila ten rozdíl, který nás dělil. Školu jsem vždycky nenáviděla, a jak jsem mohla, tak jsem se ulila. Přesto jsem ale neobyčejně prospívala a nosila domů samé jedničky – až na známku z mravů. Byla jsem umíněná, prostořeká a předčasně zralá, následek mých rozhovorů s tatínkem, který se mnou mluvil jako s dospělou osobou.

Když mi bylo sedm a půl, tatínek se rozstonal. Nejdřív to byla španělská chřipka, pak začal krvácet z nosu a krev tekla po celé hodiny. Primář řekl, že je to purpura. Krvácení se mu sice podařilo zastavit, ale tatínek byl tak vysílený a srdce měl tak zeslabené, že jednou po snídani, když jsme všichni byli ve škole, zemřel. Prostě škytl a bylo po něm. Do školy mě přišel vyzvednout dědeček a moje třídní, slečna Jordánová, mě přivi-

nula na své bujné poprsí, div mě nezasadila, a hlasem pohnutým slzami pravila: „Ty můj ubohý malý sirotečku, ty budeš mít těžký život!“ A měla pravdu.

Tatínkův pohřeb byl pro mě strašný zážitek. Především jsem byla plná strupů v obličejí, protože jsem dva dny před jeho smrtí spadla ze schodů před divadlem po odpoledním představení *Princezny Pampelišky* (nějaká hodná holčička mě strčila) a rozbila si hubu. Když jsem s bratrem kráčela jako první za rakví, seběhly se moje spolužačky kolem průvodu a povykovaly: „Mandlová, Mandlová s rozbitou hubou.“ Další incident byl rovněž velmi trapný. Maminka považovala za svou povinnost vrhnout se za rakví a jenom díky úsilí jejího bratra se jí to nepodařilo, takže se musela spokojit s pouhým kvílením: „Jene, Jene, proč jsi nás opustil?“ Moc jsem se styděla. Pan děkan se nás snažil rozplakat, ale já jsem si umínila, že nepovolím, a tak jsem byla jediná z celé rodiny, kdo neuronil jedinou slzu. Obecný verdikt byl: „To dítě nemá srdce.“ Když jsme se vrátili ze hřbitova domů k obvyklé pohřební hostině, vplazila jsem se do tatínkovy pracovny, sedla si k piánu a začala hrát jeho oblíbenou melodii, andante z Chopinova *Nocturna*. Asi jsem se s ním svým způsobem chtěla rozloučit, ale maminka tomu nerozuměla, „protože v domě smutku nesmí být hudba“. Přivřela desku od piána, div mi nepřerazila prsty, a řekla, že je teď na čase, abych se přizpůsobila rodině, a to daremné brnkání musí přestat. Dostala jsem hysterický záchvat, vrhla jsem se na ni s veškerou silou a myslím, že jsem ji chtěla zabít. A pak jsem omdlela. Když jsem přišla k sobě, ležela jsem v posteli se zápallem plic. Dlouho to trvalo, než mě vyléčili, tenkrát nebyl penicilin, zhubla jsem na kost a výsledkem byl stín na plicním hrotu, který později zvápenatěl a zahojil se. Jedna rána se ale nikdy nezahojila. Moje největší láska, můj zbožňovaný tatínek a nejlepší přítel se už nikdy nevrátil. Jenom někdy ve snu, a když jsem se probudila, přála jsem si, abych brzy umřela a byla zase s ním. Tenkrát jsem ještě věřila v Boha a v posmrtný život a doufala jsem, že se jednou shledáme.